

РЕШЕНИЕ

№ 6993

гр. София, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 21.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **3387** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Д. Т., чрез адв. А. М. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, офис 6, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0451-000038/10.03.2021 г., издадена от началник група към ОД-МВР – Л., РУ Я..

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност и неправилност на оспорената заповед. Сочи се, че е налице противоречие между адресатът на ПАМ – [фирма] и описаният в словесното описание на нарушението собственик, допуснал или предоставил управлението на лекия автомобил. Според описанието на основанието за налагане на ПАМ Д. Т. е собственик на автомобила, от което не ставало ясно дали тя в лично качество или дружеството е собственик на МПС. Липсвали доказателства, че лицето, управлявало МПС е неправопособен водач. Изложени са доводи за липса на мотиви на заповедта в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Иска се отмяна на процесната заповед и присъждане на направените по делото разноски, за които е представен списък.

В съдебно заседание дружеството – жалбоподател се представлява от адв. М., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Представя писмена защита.

Ответникът – Началник група към ОД – МВР Л., РУ Я., не се представлява и не е изразил становище по жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Оспорената заповед е издадена срещу [фирма], като според описаната в нея фактическа обстановка Д. К. Т. като законен представител на [фирма] и собственик на л.а. „Х. ФР В“ с рег. [рег.номер на МПС] допуска или предоставя управлението му на неправоподобния водач (с отнето СУМПС) Т. Р. Т. от [населено място]. Посочено е, че а Т. е бил съставен АУАН № Д-826744/10.03.21 г. за нарушение на чл. 150а, ал. 1 ЗДвП. Посочено е, че на „основание чл. 60, ал. 1 от АПК заповедта влиза в сила в момента на издаването ѝ“.

С издадената ЗППАМ е наложена принудителна административна мярка на дружеството – прекратяване на регистрацията за срок от 6 месеца, отнето е СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. рег. табели СВ 4237 ВТ.

Заповедта е връчена на 23.03.2021 г. на лице с нечетимо първо име, с презиме „С.“ и фамилия „Т.“ и отбелязване в скоби „майка“.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи, арг. от чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Според т. 1.6 от приложената на л. 20 от делото заповед № 295з-805/25.04.2017 г. на директора на ОДМВР [населено място], оправомощени да издават заповеди по чл. 171, т. 2а са началниците на групи „Охранителна полиция“ в РУ при ОД на МВР – Л., а видно от Удостоверение УРИ 295р-1597/06.02.2018 г. Ц. Ц. е назначен на длъжност началник на група „Охранителна полиция“ към РУ Я., от което длъжностно лице е издадена и процесната заповед. Предвид това, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на законовите му правомощия.

При издаването ѝ обаче е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в липсващо и противоречиво словесно описание на нарушението. От описанието на нарушението, дадено в заповедта, не става ясно на коя дата Д. Т., в качеството си на собственик на МПС е представила автомобила на неправоподобен водач. В ЗППАМ е посочено единствено датата на която е съставен АУАН срещу водача Т. Т., но доколкото ЗАНН допуска актовете за установяване на нарушението да бъдат съставени в сроковете по чл. 34, то не може да се приеме за доказано нарушението да е извършено именно на тази дата. От друга страна, налице е

вътрешно противоречие в описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, тъй като ЗППАМ е наложена спрямо юридическо лице, представител на което е Д. Т., за която се твърди да е и собственик на процесното МПС. Не става ясно по каква причина мярката е наложена на дружеството, след като процесния автомобил се твърди да е собственост на физическо лице, било то и законен представител на дружеството. Неясно е също така, защо ЗППАМ е връчена на лице, което очевидно е майка на Д. Т. – собственик на МПС според текста на заповедта, без да е посочено каква е връзката на това лице с дружеството – адресат на заповедта, и с каква представителна власт разполага то.

Освен посоченото дотук, заповедта противоречи и на материалния закон.

Според чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП принудителната административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ се прилага на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства. Сроктът на ПАМ е от 6 месеца до една година. Съгласно чл. 171, т. 1, б. „д“ принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“, се прилага по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с наложено наказание глоба, незаплатена в срока за доброволно заплащане - до заплащане на дължимата глоба.

С решение № 3 от 23 март 2021 г. по к.д. № 11 от 2020 г обн. ДВ. бр.26 от 30 март 2021г. са обявени за противоконституционни разпоредбите на чл. 171, т. 1, буква "д" и чл. 171, т. 2, буква "к" от Закона за движението по пътищата (обн., ДВ, бр. 20 от 5.03.1999 г.; посл. доп., бр. 23 от 19.03.2021 г.).

Решенията на Конституционния съд, с които се обявява една правна норма за противоконституционна имат действие занапред (ex nung). Това тяхно действие обаче не е само по отношение на възникнали след влизане в сила на решението юридически факти, а и по отношение на юридически факти, които са възникнали при действието и въз основа на обявената за противоконституционна норма. Тоест, решението на Конституционния съд има действие и по отношение на висящи, незавършени, но възникнали на основата на обявената за противоконституционна норма правоотношения (Решение № 235 от 09.01.2015 г. по адм.д. № 4690/2014 г., ВАС, VII о.).

Към датата на влизане в сила на решението на Конституционния съд, дори да се приеме за безспорно доказано, че Т. е управлявал МПС с неплатени глоби, поради което му е било отнето СУМПС, би могло да се приеме, че е било налице валидно правно основание за издаване на процесната ЗППАМ. Преди обявяването на разпоредбата на б. „д“ на чл. 171, т.1 ЗДвП за противоконституционна, е било налице основание да се приеме, че поради неплатените в срок глоби и отнетото по реда на чл. 171, т. 1 СУМПС, е налице хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а“ ЗДвП – предоставяне на управлението на МПС на лице, чието СУМПС е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 с.з.

Основанието за издаване на процесната заповед е възникнало, но правото на

държавата да търси изпълнение по тази заповед е погасено с влизане в сила на конституционното решение. Това погасяване настъпва, защото правото е било породено от противоконституционна норма. Именно това следва от чл. 151, ал. 2 от Конституцията, който изрично установява, че обявеният за противоконституционен акт от деня на влизане на решението в сила не се прилага. Тези правоотношения, които са възникнали въз основа на противоконституционната норма и които са приключили не се ревизират, но тези правоотношения, които не са приключили, не могат да бъдат уреждани от противоконституционна норма. Това намира своето оправдание в противоконституционността на нормата, на която се основават (отново Решение № 235 от 09.01.2015 г. по адм.д. № 4690/2014 г., ВАС, VII о.).

Фактически, макар и да има действие *ex nung*, решението на Конституционния съд, с което се обявява за противоконституционна една правна норма, с оглед на изричната конституционна разпоредба за неприлагане на закона от датата на влизане на решението в сила, въздейства и върху юридически факти, които са възникнали преди влизането в сила на решението. Такъв юридически факт се явява този, че Т. е управлявал МПС с неплатени в срок глоби за нарушения по ЗДвП, поради което въз основа на противоконституционната разпоредба СУМПС му е било отнето. Отнемането на СУМПС на базата на тази противоконституционна норма пък е послужило за основание за издаване на процесната ЗППАМ. Ето защо съдът намира, че оспорената заповед противоречи освен на процесуалния, и на материалния закон и като такава следва да бъде отменена.

Предвид изложеното съдът намира, че ЗППАМ е незаконосъобразна, а жалбата на [фирма] е основателна. Основателна в този случай се явява и претенцията за заплащане на сторените по делото разноски в размер на 650 лв. за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Д. Т., чрез адв. А. М. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, офис 6, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0451-000038/10.03.2021 г., издадена от началник група към ОД-МВР – Л., РУ Я..

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – [населено място] да заплати на „М. Т.-07“ ЕИК[ЕИК], сума в размер на 650 (шестстотин и петдесет) лева, представляваща сторени по делото разноски.

На основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ :